

Okres Adwentu i Narodzenia Pańskiego

Zgodnie z przyjętymi etapami realizacji tegorocznego programu duszpasterskiego w archidiecezji poznańskiej, działalność duszpasterska w okresie Adwentu i Narodzenia Pańskiego będzie się koncentrować wokół hasła: ***Kościół – dom czekający na każdego.***

Adwent jest czasem, który przypomina nam, że Jezus przyszedł i nieustannie przychodzi, aby pozostawać we wspólnocie z człowiekiem. Bóg w Synu swoim stał się jednym z nas. Przyjmując ludzką naturę, przyjął też człowieczy los i ukazał tym samym zupełnie inny wymiar ludzkiego życia. Całym swoim ziemskim pielgrzymowaniem potwierdził, że przyszedł do naszego ludzkiego domu. Ustanowiony przez Niego Kościół można pełniej zrozumieć poprzez ludzkie doświadczenie domu, w którym każdy człowiek dobrej woli może znaleźć swoje miejsce.

Dlatego w tym okresie, pełnym tęsknoty i oczekiwania na spotkanie z Miłością Wcieloną, tak często powraca myśl, do której nawiązywał Benedykt XVI w przemówieniu skierowanym do młodzieży zgromadzonej na Błoniach w Krakowie: „W sercu każdego człowieka (...) jest pragnienie domu. Tym bardziej młode serce przepełnia przeogromna tęsknota za takim domem, który będzie własny, który będzie trwały, do którego będzie się nie tylko wracać z radością, ale i z radością przyjmować każdego przychodzącego gościa. To tęsknota za domem, w którym miłość będzie chlebem powszednim, przebaczenie koniecznością zrozumienia, a prawda źródłem, z którego wypływa pokój serca. To tęsknota za domem, który napęlnia dumą, którego nie trzeba będzie się wstydzić i którego zgłiszczy nigdy nie trzeba będzie opłakiwać” (Kraków, 27 maja 2006 r.).

U progu Adwentu słyszymy o Chrystusie, który opuszcza swój dom, czyli świat, i nie mówi nikomu, kiedy dokładnie powróci. W liturgii podkreśla się w tym kontekście Chrystusowy nakaz: „Czuwajcie więc, bo nie wiecie, kiedy Pan domu przyjdzie”. Winniśmy zatem dbać o nasz ziemski dom. Jest nim nie tylko rodzina, ale także religijna wspólnota – Kościół, do którego należymy, dom czekający na każdego. Powracające ponad Adwentem pytanie Boga skierowane do króla Dawida: „Czy ty zbudujesz mi dom na mieszkanie?”, uświadamia nam, że Bóg pragnie przyjść do każdego człowieka, powodowany miłością chce zamieszkać w jego sercu.

To pragnienie Boga, widoczne w okresie Narodzenia Pańskiego, realizuje się w tajemnicy Słowa, które stało się Ciałem i zamieszkało między nami – nie tylko w naszym domu, w naszej rodzinie, w naszej parafii, w naszej diecezji, ale także pośród wszystkich ludzi dobrej woli. Radość z przyjścia obiecane Mesjasza pozwala nam spojrzeć na Kościół w perspektywie domu, w którym oczekuje się na każdego, kto podejmuje zaproszenie przychodzącego Pana. Wzorem pozostaje duchowość

domu Świętej Rodziny w Nazarecie, duchowość, w której człowiek – dzięki łasce Bożej – może odkryć swoje życiowe powołanie i podjąć się jego realizacji.

Liturgia Narodzenia Pańskiego – za pośrednictwem czytań dni powszednich – wskazuje na poszerzanie kręgów objawiania się Miłości Wcielonej: od wydarzeń z lat dziecięcych Chrystusa, Jego związku z rodziną nazaretańską, do wydarzeń, przez które Jezus objawia swoją mesjańską godność i posłannictwo miłości.

Zarówno w Adwencie, jak i w okresie Narodzenia Pańskiego Najświętszą Maryję Pannę ukazuje się jako Tę, która prowadzi na spotkanie z Jezusem, pokazując człowiekowi drogę zmierzającą do odkrycia własnego powołania i miejsca w Kościele. Także liturgia pozostałych dni nieustannie przypomina nam Jej osobę.

ks. Adam Przybecki